

Rigsdagstidende.

1850. Forhandlingerne paa Landstinget. № 217.

73de Møde.

Mandagen den 10de Juni.

(Forts.)

Køster (fortsat): Forsaavidt der er yttret i Udvalgets Betænkning, at en endelig Omordning af vore Skatteforhold nødvendigvis maa henstaae, indtil adskillige andre Foranstaltninger, som nærmest vedkommene Kjøbstædernes og Landets Næringsforhold, blive ordnede, er jeg af den Mening, at vi ikke behøve at vente med en bedre og maaffee endelig Omordning af vore Skatteforhold, indtil saadanne Forhold blive tilendebragte; thi de Baand, som nu hvile paa Næringsforholdene, og som synes at knytte Næringsbrug mere til Kjøbstæderne end til Landet, ere ikke saa faste, at de kunne lægge nogen væsentlig Hindring i veien for Skatteomfordelingen. De Baand, som nu hvile paa Næringsbruget, ere efter min Formening ikke andre end saadanne, som ere i hele Statens Interesse; de ere ikke Begunstigelser for Kjøbstæderne, men der opnaaes ved disse Baands Paalæggelse virkelige Statsøiemed.

Med Hensyn til de tidligere Foredrag, som ere holdte, vil jeg tillade mig i Anledning af hvad den høitærede 5te Landstingsmand for 1ste Valgkreds (Ørsted) yttrede, at bemærke, at, naar der siges, at de Indtægter, som en Bataillon kan forbruge i Garnisonsbyen, kunne vurderes til 50 à 60,000 Rbd., anseer jeg denne Sum for meget for stor, og at, som Følge deraf, den Fordeel, der kan være ved at have en saadan Garnison i en By, maa være vurderet for høit. Den By, hvis Forhold jeg nærmest kjender, har et Cavallerieregiment i Garnison. Gagerne, som dette Regiments Officerer og Menige have, beløbe sig til 40,000 Rbd., og de Beføstninger, Byen har i Anledning af Regimentet, ere saa store, at de vistnok langtsaa opveies ved den Forøgelse i Næringsfortjeneste, som disse 40,000 Rbd.s For-

brug kan give Kjøbstaden, hvorhos maa bemærkes, at langtsaa hele den Sum, som et Regiments Gager og Lønninger beløbe sig til, forbruges i Byen, men kommer for en stor Deel den nærliggende Egn og navnlig Hovedstaden tilgode. Naar det er bemærket, at de mange Klager, som ere fremkomne fra Byerne over, at de have mistet deres Garnison, vidne om, hvor magtpaaliggende det maa være dem at beholde den, da er det vel sandt, at Klager ere fremkomne, men dette er, som tidligere yttret, grundet i, at vedkommende Byer engang ere blevne fortrolige med og forberedte paa disse Forhold, og at flere af de Næringsdrivende have været tilvante til visse Fordele deraf. Men jeg maa saameget mere yttre mig om disse Forhold, som Rigsdagsmanden fra en af de Byer, hvorom der har været Tale, er fraværende; han vilde bedst kunne bevidne, at Horsens aldeles ikke nu beklager sig over at have mistet sin Garnison; thi de Bygninger, som Indvænerne have frygtet for at skulle komme til at staae tomme, naar Garnisonen gik bort, og de Indtægter, den derved frygtede for at skulle komme til at savne, ere saa fuldstændigt erstattede, at der bygges Betydeligt til, og at der endog savnes Huusrum til Byens eget Brug. Er der bemærket, at man i den senere Tid har gjort meget mere for de bekværterede Byer, og har man fremhævet som Exempel derpaa, at man i den seneste Tid har givet $\frac{1}{3}$ istedetfor en $\frac{1}{4}$ Deel i Erstatning for Indquarteringsbyrden, da kan jeg ikke undlade at erindre om, at Burderingen af, hvor stor en Deel af den ved Indquarteringen bevirkede Omsætning, der skal regnes at være til Fordeel for Byerne, og hvor stor en Deel af samme, der skal regnes at være til Byrde for Byerne, har til de forskellige Tider været meget forskjellig. Saaledes ansaae man det billigt og retfærdigt i Aaret 1775, at de ikke bekværterede Byer betalte Halvdelen af det, Indquarteringen kostede, ti